

ner saaledes ikke, at der kan vindes Noget ved nogen Modification i § 91, og jeg tvivler høilig paa, at Forsøget paa at give den en saadan Modification vil lede til nogen Overenskomst med Ministeriet.

Ordføreren: Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at jeg i Alt, hvad den ærede sidste Taler har sagt om Pressens Betydning og gavnlige Brug etc., aldeles deler hans Anskuelse, og det er mig ogsaa kjært at høre, at det, som jeg har sagt med Hensyn til denne Paragraph, særlig med Hensyn til den Myn- dighed, som man skulde lade den lovgivende Magt beholde under visse Forhold, finder han ogsaa ganske rigtigt, men ønsker kun, at det skal faae en større Almindelighed — saaledes forstod jeg ham idetmindste — og, da er der deri ikke nogen væsentlig Uoverensstemmelse mellem os, ligesaa lidt som deri, at han ligesom jeg ønsker, at Paragraphen skal blive staaende. Det er altsaa egentlig ikke mig, han har bekæmpet, uagtet han fra det første Øieblik af har taget mine Udtalelser til Udgangspunct; thi han har, som sagt, saavidt jeg forstod ham, i det Væsentlige været enig med mig.

Barfod: Det maa vistnok have lydt meget godt i Regjeringens Dre at høre den ærede Ordfører betegne de nuværende Tider som onde for Friheden; jeg gad imidlertid vide, om det har lydt ligesaagodt i Andres Dre, naar han har raadet til at svømme med Strømmen; thi svømme vi nu med Strømmen, føres vi daabenbart bort fra Friheden, og det er netop det, vi ikke ville. Jeg skal imidlertid lade dette ligge, og kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvorledes det gaaer til der, hvor man har Censur, og blot anføre et Par Exempler herpaa. Censuren har altid været stærk i Tydskland; den var i October 1830 stærk lige op til Elben, og dog vil man erindre, at i October 1830 spredtes et af Lorenzen udgivet Skrift, som man paa staader var oprørsk, i nogle faa Dage i 10—20,000 Exemplarer over hele den sydlige Deel af Monarchiet. I Frankrig, hvor det nu er meget langt fra, at vor Grundlovs § 91 gjælder, der veed man, som bekendt, at naar man ikke paa anden Maade kan faae sine Tanker ud, saa faaer man dem trykte i Bel-

gien og sendte mange Gange i Keiserens egen Bøsse, rundtomkring i hele Frankrig. Dette er nærmest med Hensyn til den ærede Premierministers Anskuelse angaaende Pressen. Der, hvor Pressen er undertrykt, hvor den er saaledes forfulgt, som den var og for største Parten endnu er i Tydskland og i Frankrig, der griber man til saadanne Midler, og der lykkes det; men hvor Pressen ikke er undertrykt, der behøver man ikke disse Midler, og der benytter man sig heller ikke deraf; Pressen er, som Følge heraf, saalangt fra at være farlig, at man efter min Overbeviisning ikke behøver at tage saadanne Forbehold, som den ærede Minister har tilraadet. Hvis jeg havde hørt den ærede sidste Taler, Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Rosenørn), inden jeg forlangte Ordet, havde jeg maaskee ladet være at begjære det, da jeg netop ligesom han vilde have gjort opmærksom paa, at hvad § 91 siger, allerede ligger i det, som den ærede Ordfører ganske rigtig angav som Regjeringens Udkast til den grundlovgivende Rigsforsamling, og det ligger ikke deri som Kyllingen i Egget, men det ligger deri fuldstændigt udviklet. Rigsforsamlingen antog imidlertid, at der var Grund til at udtale, hvad der staaer i den første Sætning, en Smule tydeligere, og § 91 blev derfor vedtagen med det Tillæg, som den har faaet, og som saaledes er saalangt fra at indeholde noget Nytt, at det kun er en naturlig Udvikling af den første Sætning. Den ærede Ordfører holder sig bestandig ved dette „ingensinde“, og hvis jeg ikke misforstod den ærede Premierminister, da han sidste Gang havde Ordet, saa var det ogsaa Ordet „ingensinde“, han havde imod. Den ærede sidste Taler gjorde dog opmærksom paa, at dette „ingensinde“ ligesaa lidt kunde gjøre denne Grundlovs-Paragraph uantastelig som nogensomhelst anden Grundlovsparagraph, og det foreskommer mig klart, at hvis den ærede Ordfører havde sammenlignet § 100 f. Ex. med hvad der staaer i §§ 99, saa vilde han have seet, at medens § 99 stadfæster for Krigsministerens Bedkommende samtlige Grundlovsparagrapher, med Undtagelse af §§ 85, 92 og 93, saa giver § 100, uden at undtage en eneste Paragraph, altsaa ogsaa uden at undtage § 91,